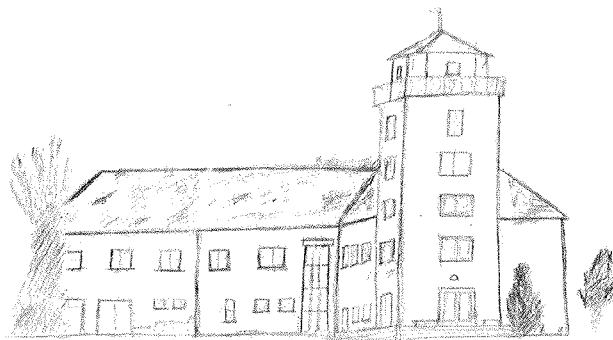
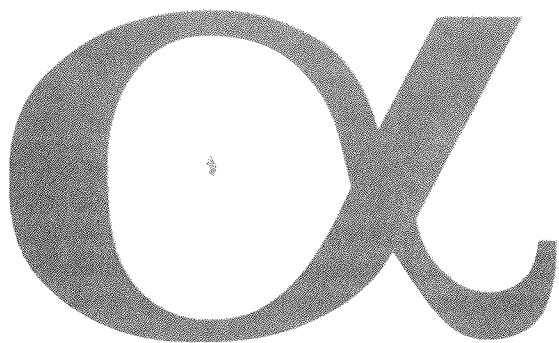

IV. ÉVFOLYAM V. SZÁM *ALFA, A SZENTENDREI REFORMÁTUS GIMNÁZIUM LAPJA* 2002. JÚNIUS

A legjobb tanulmányi eredményt elért tanulók névsora.

5.a

Billein Balázs	5,00
Juhász Borbála	5,00
Legeza Luca	5,00
Mészáros Viktória	5,00
Statkiewicz Sonja	5,00
Török Csenge	5,00
Fekete Noémi	4,90
Legeza Fanni	4,90
Dér Mercédesz	4,82

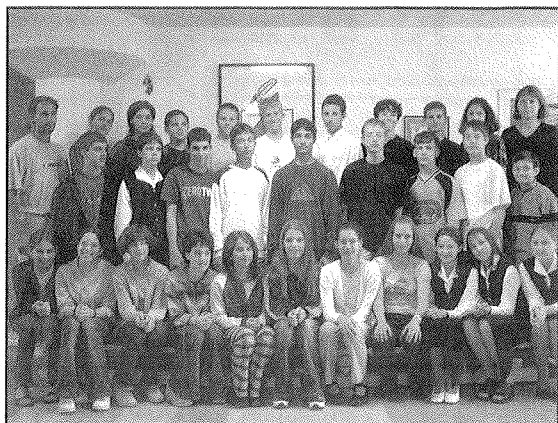
6.a

Fülöp Bence	5,00
Halmai Zsófia	5,00
Koncz Klaudia	5,00
Schneider Ágnes	5,00
Höbenreich Nóra	4,91
Gyöngyösi László	4,91
Légrádi Bálint	4,83
Oláh Nikolett	4,83
Fekete Lili	4,75
Kárpáti Petra	4,75
Sobják Orsolya	4,75

7.a

Balogh Borbála	5,00
Libertiny Dorottya	5,00
Szalontai Anna	4,73
Diósi Dénes	4,71
Borbély Zsófia	4,60
Dara Ádám	4,53
Molnár Balázs	4,40
Arany Zsuzsanna	4,33
Bende Orsolya	4,33
Nagy-Győr Ádám	4,33

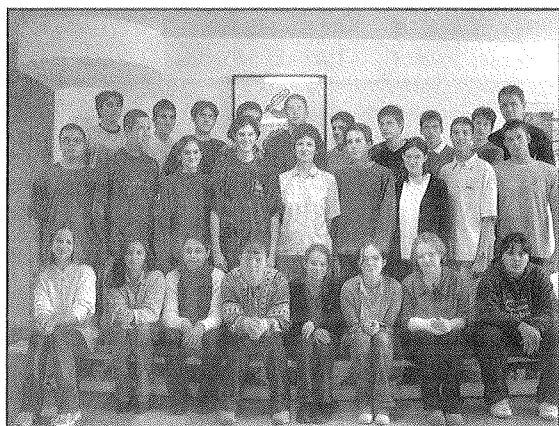

7.b

Sipos Ádám	5,00
Tóth Máté	5,00
Augusztinovicz Dávid	4,73
Draskovits Tímea	4,73
Nagyházú Emese	4,73
Földi Nikolett	4,67
Bukri Dóra	4,60
Gátfalvi Zsuzsanna	4,53
Mali Péter	4,47
Repiszky Ádám	4,47

9.a

Kriván Andrea	4,86
Kevevári Balázs	4,79
Kántor Zsuzsanna	4,57
Tomka Móric	4,53
Papp Bálint	4,50
Höbenreich Enikő	4,29
Bérczi Anna	4,29
Lakatos Ilona	4,14
Kevevári Péter	4,14

10.a

Simándi Csaba	4,80
Futás Zsófia	4,60
Séra Péter	4,60
Isépy Júlia	4,47
Molnár András	4,47
Szabó Zoltán	4,47
Szepesi Edit	4,47
Séra Tamás	4,29
Csereklye Olivér	4,00

11.a

Besenyey Gabriella	4,63
Tóth Enikő Ágnes	4,44
Gombos Péter	4,25
Perger Zsuzsanna	4,20
Takács Lea	4,13
Dalmadi Zsolt	3,93
Pordán Tímea	3,81

Vegytiszta

„Ha valaki erkölcsös anélkül hogy tanulna, ez a sötétség korlátozottságához vezet; ha valaki bölcs anélkül hogy tanulna, ez a ...szertelenségbe vezet; ha valaki igazságos anélkül hogy tanulna, ez a ...kegyetlenséghez vezet; aki egyenes anélkül hogy tanulna, ez a gorbhasághoz vezet; aki bátor anélkül, hogy tanulna, ez a rendetlenséghez vezet; aki állhatatos, anélkül hogy tanulna, az a különbséghez vezet.”

Konfucius

(Gondolatok a vegytan kiselőadásokról)

Iskolánkban első alkalommal rendeztek olyan évváró tantárgyvizsgát, mely nem a könyvbéli anyag szolgálai ismétlésén, hanem kis dolgozatok elkészítésén alapozódik. A tízedik osztályosok kémia vizsgája egyben tudományos-tudománynépszerűsítő kiselőadás-sorozat volt, melyen a tízedikes diákok nem csak kémiai és a vegytan határterületei átfedő ismereteikből adtak számot, de dolgozatuk, a tudományos dolgozatszerkesztés alapvető szabályait szem előtt tartva, szöveg- illetve kiadvány-szerkesztői követelményeknek is eleget kellett tenni.

Legnehezebb maga a dolgozatok témák előadói bemutatása volt, melyet tanárok, szülők, érdeklődő ismerősök-rokonok tiszteltek meg jelenlétükkel. Bár nem tudományos szintű, de annak kivitelezési (anyag megkeresése, szerkesztése, gondolatiság, igényesség) ismérveivel felvértezett dolgozatokat-előadásokat élvezhettek a hallgatók.

Történt mindez annak a nevében, hogy legyőzzük tudatlanságból fakadó korlátozottságainkat, vagy legalábbis tegyünk ellene. Hogy szertelenség, kegyetlenség, gorb-

baság, rendetlenség, különbség ellen védőpajzsot emelhessük: a tanulni vágyás pajzsát. Hogy erkölcsösek legyünk. Hogy bölcsökké, hogy igazságosokká, hogy (gondolatokban és tettekben egyaránt) egyenesekké, hogy bátrakká, hogy állhatatosokká válhassunk.

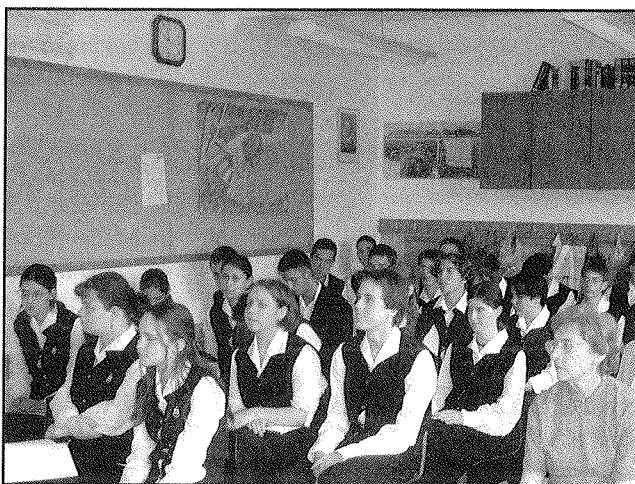
Vegytiszta recept.

Nem. Annál kevesebb: nem recept.

Emennél azonban több: vegytiszta törekvés a tudásra.

Ez a legtöbb.

Kiss Székely Zoltán

10.a osztály kémia vizsga-programja

7.45-8.00 Áhítat

8.00-8.45

Gerber Edit

A keményítő tulajdonságai

Billein Dániel

A genetikai kód

Rabi Zoltán

Hőre keményedő műanyagok

Nagy Krisztián

Műanyagok-környezetvédelem

Simándi Csaba

Az adrenalin és a katecholaminok alkalmazása az orvostudományban

Séra Péter

Az égés és a robbanás tudománya
Séra Tamás
A rajzfilm

8.55-9.40

Csereklye Olivér

A szappanbuborék, avagy miért habzik a szappan?

Isépy Júlia

A cellulóz

Molnár András

A viaszok

Zimonyi Barbara

A gumik és a környezetszennyezés

Papp Ferenc

Aromás vegyületek

Gombkötő András

A hangyasav

Szente Gábor

Színezékek

9.50-10.35

Istenes Gábor

A tejsav

Szűcs Kata

A bőr

Tímár Gergő

A hőre lágyuló műanyagok

Bartucz Anikó

A glükóz szerepe az emberi szervezetben

Katona Piroska

A zsírok és az emberi test

Bogya Mariann

A C-vitamin és hiánybetegsége

Bíró Krisztina

Egy fehérje és vizsgálata

10.45-11.30

Futás Zsófia

Diszacharidok és a cukorgyártás

Barnás Máté

A glicerín és a szívgyógyszerek

Szepesi Edit

Az ecetsav

Szabó Zsuzsanna

A glükóz és a cukorbetegség

Révész Andrea

Az ópium kettős arca: gyógyszer vagy méreg?

Szabó Zoltán

Érzéstelenítés a furkósbottól az altatógázokig az orvostudományban

Szarka Miklós előadások

Hónapról-hónapra résztvevői lehettek az érdeklődők a gimnáziumunk falai között rendezett „Szülői beszélgetések” sorozatnak. Az előadásokról ezúttal az ötletadó és megvalósító Fülöpné Molnár Mariant a szülői munkaközösség vezetőjét kérdeztük.

Hogyan jöttek létre az előadások?

Már régóta érlelődött a gondolat a „Szülői beszélgetések” létrehozásáról.

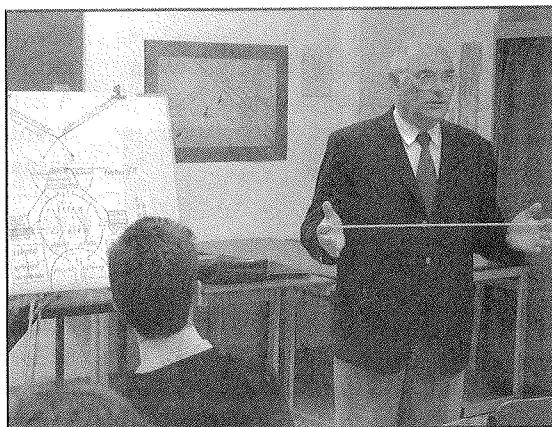
Az idő során körvonalazódtak azok a főbb témakörök, melyek a szülők körében érdeklődésre tarthatnak számot, de még kerestük hozzá a helyet és a megfelelő előadót. Abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy gimnáziumunk mindig is teret és helyet ad a szülőkkel folytatott párbeszédhez. Veszelka Tamás tanár úr javaslatára – dr. P. Tóth Béláné igazgatónő segítségével – pedig megtaláltuk a hiteles előadót, Szarka Miklós misszió-vezető lelkipásztor személyében, kinek élete és munkássága a Magyar Református Házasság és Családsegítő Szolgálat-nál példa értékű.

Hány előadás volt, és milyen témakörökben?

Összesen öt előadás volt, januártól kezdődően minden hónap utolsó keddjén. Először arra kaptunk választ, hogyan is kell nőként illetve férfiként élnünk, és ennek milyen hatásai vannak gyermekeinkre nézve. A második előadás a házasság „buktatóiról” és annak elkerülési módjairól szólt. Márciusban a válásról beszélgettünk. A negyedik találkozás arra keresett választ, hogy hétköznapi szorongásaink miként oldhatók fel a vasárnapi templomlátogatáskor. Utolsó alkalommal pedig azokról a fontos nevelési alapelvekről esett szó, melyben az iskolának és a családnak egyet kell értenie.

Milyen volt a látogatottsága a sorozatnak?

Az első 2-3 alkalommal közel 40-en voltunk, de a májusi előadást csak 15-en hallottuk. Többnyire nők alkották a hallgatóságot, de

többen jöttek el házaspárok együtt is. Akik ott voltak, azoktól pozitív visszajelzéseket kaptam.

És annak is örülök, hogy tudomásom szerint azóta többen felvették a kapcsolatot a Családsegítő Szolgálattal.

Így az előadások nem voltak hiábavalók.

Személyes életében tudja-e hasznosítani az elhangzottakat?

Igen. Például a 4. előadás hatására tudatosan törekszem arra, hogy családjamban a vasárnap ne a hét hetedik napja legyen, hanem a hét első napja! A májusi előadás pedig még jobban elmélyítette bennem, hogy milyen nagy és felelősségteljes feladat szülőnek lenni, hiszen a nevelés legfontosabb mozzanatai igazán a családban, a családon belüli párbeszédekben és mintaadásban, -átvételben realizálódnak.

Lesz-e folytatása a „Szülői beszélgetések”-nek?

Hazám

Balogh Borbála (7.a) nemrégén a Julianna Református Iskola által szervezett „Tollforgató” Országos Vers- és Prózaíró Versenyen vett részt szép eredménnyel. Itt közöljük a helyszínen szerzett egyik szép versét:

Hazám

Visegrád titkos, erdős hegysége,
A vár aljának sejtelmes vidéke,
Ott van az én igazi hazám,
Hol fölnevelt az édesanyám.

A palota falai közt járva,
Újraéled az udvar tánca,
Hallom a vidám, dallamos éneket,
S lelkemben látok régi képeket.

Reneszansz ruhát viselek magamon,
S körbefog sok szép, díszes hajadon,
Hallom tiszta, egyházi énekük,
Mellyel dicsérik egyetlen Istenük.

A Pilisben zúgó folyam árja
Visszavet e színtelen világba,
Bár úgy érzem, igazi hazám
A láthatatlan álmvilág.

Szeretném ha lenne. Ehhez mindenféle ötletet, téma-javaslatot szívesen fogadunk.

Az interjút Fülöpné Molnár Mariannal Peccol Áron (6.a) készítette

Tanári díjak

„Félig sem olyan fontos az, amit tanítunk gyermekeinknek, mint az, hogy tanítjuk.”

Eötvös József

Apáczai Csere János: A magyar puritánus iskolatíjító mozgalom legjelentősebb képviselője (Apáczai, 1625-Kolozsvár, 1659). Fő műve, a Magyar Enciklopédia, az első magyar nyelvű tudománytár. Apáczai Csere János az egyoldalú, latin nyelvi képzés helyett szorgalmazta a magyar nyelvű természet-tudományos képzést, és felvázolta egy egységes nemzeti iskolarendszer körvonalait.

Lórántffy Zsuzsanna: I.Rákóczi György erdélyi fejedelem felesége (Ónod, 1600 körül-Sárospatak, 1666.). Férje életében a családi birtokok igazgatásában működött közre, pártolta a református egyházi intézményeket. I.Rákóczi György halála (1648) után Sárospatakon élt, ahol a református kollégiumot bőkezű támogatásával nagy hírű oktatási központtá tette.

Ebben az évben is (május 25.-én) megtartottuk az immár hagyománnyá vált iskolai „Mire jutottunk?” gálát. A szép ünnepélyen két díj talált gazdára, melyeket a legjobban tanító tanár és a leggondoskodóbb tanár vehetett át -a diákok szavazatai alapján. A díjakat három éve a szülői munkaközösség alapította, hogy iskolánk tanulói és szülei kifejezhessék elismerésüket és hálájukat a tanárok áldozatos munkájáért.

Kőfalusi Krisztina tanárnő Apáczai Csere János díjat kapott, azaz a legjobban tanító tanár megtisztelő címet ajándékozta neki a diákság

- Megkérdeztem Krisztina tanárnőt, számított-e a díjra?

- Nem, nem számítottam rá! Sőt azt sem tudtam pontosan, hogy mik ezek a díjak és mikor kerülnek kiosztásra. A szavazásról is aznap értesültem, mert a reggeli áhítatból 5 percet át kellett adnom. Ezért is voltam zavarban, amikor a színpadra hívtak és megkaptam az érmet. Éppen a kicsiket öltöztettük a színpalak mögött, amikor szóltak, hogy azonnal men-

jek! Végig siettem az öltözők útvesztőin, aztán egyszer csak kinyílt egy ajtó, „hátról kisegítettek rajta” és én ott álltam reflektorfényben megilletődve, zavartan, nem is nagyon értettem, miről van szó. Visszatérve megkérdeztem a többiek, hogy mi ez és miért kaptam. Annyira nem számítottam a kitüntetésre, hogy még fekete-fehér öltözékem is a véletlen műve volt.

- Mit érzett, mire gondolt a díj átadása-kor?

- Borzasztóan zavarban voltam és a mai napig zavarban vagyok, ha ezt szóba hozzák. Amint azt az igazgatóságnak is mondtam, utolsó díjamat kilenc évesen egy úszóversenyen nyertem. Egyébként nem szoktam semmilyen kitüntetést kapni, és nem vagyok hozzászokva az ezzel járó szertartáshoz. Mind azonálal nagyon jó érzés. Ez úton is szeretnék köszönetet mondani mindenkinek, aki ebben közreműködött.

- Mi a véleménye a tanárnőnek erről a hagyományról?

- Azt gondolom, hogy ez egy nagyon jó ötlet volt a szülői munkaközösség részéről, mert így az ember visszajelzést kap az egész éves munkájáról -nem csak a főnökeiktől, hanem úgy mond' az „alárendeltjei”-től: a diákoktól is. Azt is helyeslem továbbá, hogy e két szempont és funkció szerint osztják ki őket.

- A tanárnő szerint ki érdemelte volna még meg a tantestületből ezt a díjat?

- (nevet)Nem tudom igazából, milyen alapon ítélhető ez meg. Többünkben felmerült, hogy a valóságnak megfelelő-e ez a fajta kiválasztás. Hiszen van olyan tanár, aki csak óraadó; van, akinek hetente csak egy órája van. Nem tudom, hogy ez a diákokban hogyan csapódik le. Talán magas óraszámaimmal szereztem előnyt, vagy tényleg jól végzem a munkám heti 4-5 órán egy-egy osztályban. Az én meglátásom szerint azonban minden kollegám megteszi a tőle telhetőt. Véleményem szerint mi egy nagyon jó tanári kar vagyunk. Boldog vagyok, hogy ide tartozhatom.

Dulai Teréz tanárnő válaszai - ugyanazokra a kérdésekre

Kedves gesztusnak gondolom a diákság és a szülők részéről. Az embert mindig új erővel tölti el, ha elismerik a munkáját. Nekem szerencsém van, hiszen sok osztályban tanítok, így jóval többen kerülnek kapcsolatba velem, mint azzal, aki 1-2 osztályban tanít csak óraadóként. Így több helyről kaphattam szavazatot is.

Nagyon örültem neki. Főként azért, mert mint gyermek- és ifjúságvédelmi felelősnek az a feladatom, hogy ha gondja, baja van valakinek, meghallgassam, elfogadjam, segíteni próbáljak neki. Mint minden munkánál, itt is felvetődik az emberben a kérdés: Jól csinálom-e, amit csinálók? Ezért is vagyok hálás a díjért, mert megerősített, inkább visszajelzést kaptam arra, hogy jó irányba indultam el.

Nagyon váratlanul ért a kihirdetés, hiszen nem tudtunk róla, hogy mikor hirdetnek eredményt és a színpalak mögött éppen a lányok öltözködési „versenyében” segítettünk, amikor behívtak a színpadra. Nem tudtam, miért, mi fog ott történni, mit kell mondani. Időbe telt, míg felfogtam, mi ez, mit kaptam - csak álltam és hallgattam a tapsot. Nagyon jó érzés volt, pedig soha nem szerettem a központban állni, de ott akkor az a pillant felemelő volt. Köszönöm a diákoknak, akik elfogadtak, hiszen minden tanárnak meg kell küzdenie azért, hogy elfogadják személyiségét, tantárgyát, őt magát, emberi jó és rossz tulajdonságaival együtt. Azt hiszem, erről az elfogadásról szól a díj.

Az interjút Kőfalusi Krisztina tanárnővel Bérczi Anna (9.a) készítette.

Diákönkormányzati fórum

A Diákönkormányzat június 13-án tartotta szokásos évi fórumát. Az ülést Tar Zoltán Gyula elnök vezette.

Először az osztálytitkárok egyenként összefoglalták a tanév főbb eseményeit. Majd a tanulmányi munka rövid kiértékelése következett. A tanárokhöz intézett kérdések legtöbbször az osztályzás mikéntjéről szóltak, különös tekintettel a piros, kék és zöld jegyekre. Némelyek megpróbálkoztak a „kívánjuk magunknak jövőre tanárt” akcióval is, de ez a kezdeményezés az iskolavezetésnél nem aratott osztatlan sikert.

A „fegyelem” témakör tárgyalása az egyenruha kérdéssel kezdődött és szinte végig erről is szólt. Úgy tűnt, ez a kérdés sokkal inkább megmozgatja a diákok fantáziáját, mint az előző. Igen-nem, egyenruha-köpeny, miért-mikor – csak úgy záporoztak a sokszor indulatoktól sem mentes hoz-

zászlások. Végül az elnök javaslatára egy fél év próbaidőt harcolt ki magának a diákság: ez alatt be fogják bizonyíta-

ni, – állították – hogy olyan kultúráltan tudnak öltözködni, hogy annál jobb és szebb már az egyenruha sem lehet. (!?) Ettől függetlenül a lelkes tervezők már buzgón dolgoznak a modelleken.

Az egyenruha körüli vita úgy kimerítette a hallgatóságot, hogy a harmadik

témakör, a „programok” megtárgyalásánál alig-alig volt építő ötlet. Az „egyéb” kategóriánál újból magára talált a diákság, illetve annak mobil telefont használni kívánó része. A sport-rajongók tornatermet reklámlták, de senkinek nem volt kéznél a hiányzó 100 milliója, így az építkezés megkezdését megint el kellett halasztani. A falánkabbak házi konyhát kívántak volna, de be kellett érniük egyelőre a kémia-fizika szaktanteremmel.

A fórum zárásaként az egy évre választott Diákönkormányzat lemondott. A hallgatóság vastapssal búcsúztatta őket.

A jövő évi diákönkormányzati választások szeptember első hetében lesznek. Addig lehet gondolkozni!

A jegyzőkönyvet vezették: Krisztina és Mónika tanárnők

Arbor Plantata pályázat

Képzőművészeti kategória:

Első díj: „Gyökér” jelige (Deim Balázs 7.b)

Második díj : „Est” jelige (Séra Tamás 10.a)

(megosztva) „Tündér” jelige (Balogh Borbála 7.a)

Harmadik díj: „Folyandár” jelige (Bartha Emőke 9.a)

Irodalmi kategória:

Első díj megosztva: Balogh Borbála (7.a)

Schuster Sára (7.b)

Sípos Ádám (7.b)

Különdíj : Séra Péter (10.a)

„Arbor Plantata”

**Ünnepeken átvétel pályázat
kicsiknek, akik valamikor talán majd
nagyok lesznek**

2001. Karácsonyán
Farkas Ádám Munkácsy díjas szobrászművész iskolánkat egy műalkotással ajándékozta meg, amelynek a címe „Arbor plantata”, a „Víz mellé ültetett fa”.

2002. Húsvétján
pályázatot írtunk ki minden olyan diáknak, akit a szobor, ami mellett nap mint nap elhalad, bármilyen módon megihletett és alkotásra késztet.

2002. Pünkösdjéig
adhatók be azok a versek, prózai művek, képzőművészeti alkotások, zeneművek, amik a szoborral kapcsolatos érzéseket, gondolatokat kifejezik.

Lehet, hogy tehetséges művész vagy, csak még nem tudsz róla?

Próbáld ki magad!

A nagyok is valamikor kicsiként kezdték!

Beadási határidő: 2002. május 19. Pünkösd
Eredményhirdetés: 2002 június 16. (az évzárón)

Falnak mentünk!

Az év „majdnem legszebb” napja, az utolsó tanítási nap sem múlhatott el fáradtságos munka nélkül – már akinek. Azért mondom, hogy „majdnem legszebb”, mert még nem ez volt a tanévzáró napja. De azért ezt is hasonló lelkesedéssel vártuk.

Június 14-én, a festés napján csatátérre változott az iskolánk – még nagyobb, mint lenni szokott. Az áhítat után, amíg vártuk a festékeket és nagyon sajnáltuk, hogy nem végezhetjük máris az áhított feladatot, összehordtunk mindent a terem közepére egy halomba. Különböző hasznos tevékenységekkel töltöttük az időt, gondosan ügyelve arra, hogy ezzel is hasznára legyünk a társadalomnak. Például csákokat hajtogattunk, hangos zene mellett lézengtünk és szurkoltunk a VB-n játszó focisapatoknak.

Aztán megjött az alapanyag és neki láttunk. Eleinte nem tűnt túl nehéznek, mégis nehezen fogtunk hozzá. A kisebbek – felelősségük teljes tudatában – szakszerű előkészületeket tettek és úgy festették a falakat, mintha mindig ezt csinálták volna. A nagyobbak

már óvatosabbak voltak, ezért többször is átgondolták, vajon helyes lesz-e, ha a festés műveletéhez az ecsetet mészbe mártják és kenni kezdik vele a falat. Nem kapkodták el! Persze a bölcs diákok most is, mint mindig, gondosan ügyeltek arra, nehogy többet dolgozzanak annál, amennyi éppen szükséges. Hiszen a lustaság fél egészség, de mi szeretnénk teljesen egészségesek lenni... Ezért egy ragasztószalaggal kijelöltük, meddig fessük a falat. Eközben átható, kesernyős festékszag terjengett a levegőben, szinte harapni lehetett. A kisebbek nagy örömeiket lelték a festésben, s még egymástól sem sajnálták a fehér mázat. Mindenkinek jutott belőle.

Akik nem festették a termet és a folyosót, nem pingáltak egymásra harci jeleket, mint az indiánok, nem melegítették a széküket unatkozó ábrázattal, nem fociztak és nem is a meccset nézték, azok felvették a tanárok rendelését és futárszolgálatot tölthettek be. A lustalkodók látványa is erővel töltötte el a fáradtságosan dolgozókat, mert szemük előtt lebegett a remény, hogy egyszer

majd ők is így üldögélhetnek. A „munkanélküliek” azonban még mindig „segélyre” várva árválkodtak a folyosón és bánkódtak unalmas és céltalan sorsukon.

Először a 6.a végzett, gyorsan ki is takarítottak, de a többi osztály sem maradt el sokkal mögöttük. Kezdetét vette hát a festésnél sokkal könnyörtelebbs és hálátlanabb feladat elvégzése: a lomok eltakarítása. A festék-maszatos, szakadár külsejű egyének olyannyira megihlették Lázár Enikő tanárnőt, hogy azt javasolta, legyen ilyen az egyenruhánk. Leginkább Veszélka Tamás tanár úr pólója nyerte el a tetszését a maga I. Mózes 1:3 feliratával, mely zöld alapon fehér színnel pompázott. Javasoljuk mindenkinek hasonló öltözet beszerzését!

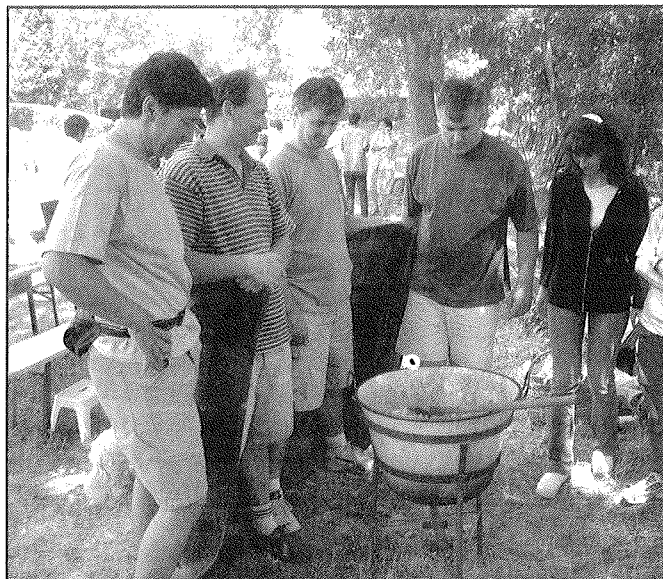
Végülis elmondhatjuk, hogy a „majdnem legszebb” napunk egész jól sikerült és jól éreztük magunkat. (Aki nem, annak ez egyéni szociális problémája.) Jókedyből, festékből és munkából nem volt hiány. Mindezek ellenére azonban – azt hiszem – mindenki nevében elmondhatom, hogy örülök, hogy ezt a munkát egy évben csak egyszer kell elvégeznünk

Bérczi Anna 9.a

Gyereknep a Papszigeten

A virágnak sem árt, ha szép cserépbe kerül

Szülői összefogás a bogrács körül

Évzáró beszéd

Tisztelt Egybegyűltekt!

Azért jöttünk össze, hogy lezárjuk a 2001/2002. tanévet. Ilyenkor tanár-diák-szülő hátratekint, összegez. Némelyek elégedettek, mások kevésbé, ők kifogásokat, mentségeket keresnek. Bármilyen érzések is vannak bennünk, mindannyiunkat elgondolkodásra készíthetnek Szofoклész jól ismert szavai: „Számítalan csoda van, de az embernél jelesebb csoda nincs...”

Hosszú volt ez a tanév és valóban számítalan csodát éltünk át. Összel a markolók hatalmas gödröt ástak a torony mellé, aztán rengeteg téglából és betonból felépült az új épületszárny. Tavasszal dühörögve megszólaltak a légkialapácsok és ma már egy teljesen megváltozott homlokzatú iskolából indultunk ide ünnepelni. A számítástechnika termünk légkondicionált lett és több száz tanulni és vizsgázni vágyó idegen diák és felnőtt jár délutánonként az ECDL oktató és vizsgaközpontba. Könyvtárunk mind a 6000 kötete szép rendben a polcokra került, megindult az

internetes honlapunk és kétszer is megmentettük az iskolaújságot a megszűnés veszélyétől. Az aulánkba egy csodálatos márvány-szobor került és az üveg alatt már az első makett modernizált változata csodálható meg. Új tanárok érkeztek a tanári karba, Földi tanár úr és Ágnes tanárnő családja újabb kisbával bővült, Fruzsina tanárnő férjhez ment, lett igazi iskolatitkárunk és ügyes-bajos dolgainkat sem polgári szolgálatosok intézik már. Váratlan adományozók tűntek fel, akik újabb és újabb ajándékokkal és ösztöndíjakkal leptek meg bennünket: Adria túra, Máltai nyelviskola, nemzetiségi és tálen-tum ösztöndíjak. Valóban számítalan csoda tanúi lehettünk szeptember és június között.

De hogy mondja Szofoклész: „Számítalan csoda van, de az **embernél** jelesebb csoda nincs...” Bármilyen eredményeket mutatnának a bizonyítványok, ne felejtsetek el (ne felejtsek el) hogy az embernél jelesebb csoda nincs! Adjunk hálát azért, hogy eljött a mai nap, végig tudtuk csinálni a tanévet minden órájával, dolgozatírá-

sával, vizsgájával - egészségben. A kis botladozó, ijedt ötödikesekből közben bátor kisgimnazisták lettek, a hatodikosok nagyot nőttek, a hetedikesek mostanra szinte már hölgyek és urak, a kilencedikesek beletörődtek, hogy a gimnázium nem általános iskola, a tizedikesek megvédték életük első szakdolgozatát, a tizenegyedikesek elkezdték a felkészülést a fakultációs órákon az érettségire és felvételire. Minden diák óriásit fejlődött, erősebb, ügyesebb, fejlettebb, műveltebb, szélesebb látókörű lett. Persze, mint tanárok és szülők szeretnénk, ha **még** jobbak, **még** szorgalmasab-bak, **még** eredményesebbek lennének, ha mind a 196 bizonyítványban csak csupa ötösök állnának. Egyelőre nem így van. Talán mi felnőttek is hibásak vagyunk ebben: nem voltunk elég szigorúak, mint szülők, nem tettük eléggé vonzóvá a tantárgyunkat, mint tanárok. Végül is mindegy. A lényeg az, hogy a **csoda**, az emberpalánta itt van előttünk, nő fejlődik tovább. Jövőre újabb lehetőséget kapunk mindannyian: szülők, tanárok, diákok. Élünk vele, mert „számítalan csoda van, de az embernél jelesebb csoda nincs”.

Dr. P. Tóth Béláné

Az angolok és a foci

Az angolok focimániáját jól példázza a következő eset. A napokban Anglia vb selejtezőt játszott az argentinokkal. A meccs napján az ország lakosságának kétharmada otthon maradt, voltak, akik beteget jelentettek, mások szabadságot vettek ki, de sokan egyszerűen csak elfelejtettek bemenni dolgozni. Állítólag a résen lévő vállalati vezetők nagy monitoros képernyőket cipeltettek a munkahelyre,

mondván: akkor „csak” a meccs ideje alatt kell nélkülözni a munkatársakat...

A városi élet megbénult. Buszok, metró alig járt, mert a sofőrök otthon ültek a tévé előtt. Az áruházakban csak külföldieket lehetett látni. Az újság, rádió, televízió másról sem szólt hetek óta, mint a nagy „összezsapásról”.

Ehhez képest Anthony Miall és David Milsted: „Miért nem bírjuk az angolokat?”- című kötetükben a kö-

vetkezőket írják: „Angliában a legnépszerűbb sport a horgászat. Az angolok maguk a sporthorgászat kifejezést kedvelik, mert ez bonyolultabban hangzik, másrészt feltételez valami tehetséget. Többen horgásznak, mint ahányan fociznak.”

Mi lehet akkor ott a horgász világban nokság idején???

U.i.: Anglia - Argentína 1-0

Peccol Áron (6.a)

A szerkesztőség tagjai:

Dr. P. Tóth Béláné, Földi János, Tímár Gergő,
Bérczi Anna, Peccol Áron, Batka Balázs, Gellen Péter

E-mail: alfa@szrg.hu Honlap: www.szrg.hu

Cím: Szentendrei Református Gimnázium

2000 Szentendre, Áprily tér 5.

Telefon: 06/26 302-595